

Steenstrup: Det ærede Medlem, der nu satte sig, fremhævede Lyssiden ved denne Lov, men kunde dog ikke frage, at Lyset ikke er saa stærkt, som man kunde ønske det. De to Hovedretninger, hvori denne Lov reformerer det Gældende, er jo, at Skiftegebyret i visse Tilfælde lettes, og at de Privates Ret til selv at skifte fremmes, men den store Mangel, som klæber ved hele Skiftevesenet, nemlig at de Umyndige i de allerfleste Tilfælde træffes af de ublideste Skatter, vi have, for ikke at sige noget Haardere, vil vedblive trods Lovforslaget. Man vil endnu tage 1 1/2 pSt., eller hvormeget det er; vel at mærke ikke af Boets Aktiva, men af hele Bruttomassen. Naar et Bo altsaa har f. Ex. 20,000 Rd. Aktiva og 19,000 Rd. Passiva, gaar hele Overskuddet let med i Skiftegebyrer, og denne stødende Uretfærdighed, som jeg nok tør kalde den, bliver staaende. Jeg skal dog ikke negte, at Lovforslaget indholder et Fremskridt, men det er noget haardt, at det Forhold bliver staaende, og det bliver endnu mere haardt for dem, der for Fremtiden komme under Skifte, naar de se, at deres Naboer slippe for den ubillige Skat, skjøndt der er ogsaa Umyndige, medens de selv ikke slippe: Livets Haardheder ere ofte relative. Man træffes ved tilfældige Omstændigheder af Byrder, for hvilke Naboer slipper fri, skjøndt han ellers er i samme Stilling. Jeg skal ikke modsætte mig Lovforslaget, men jeg kan ikke se Andet, end at det haardeste Punkt i hele Skiftelovgivningen ikke derved bliver ryddet tilside. — Det andet Punkt, at man kan faae privat Skifte i flere Tilfælde end hidtil, er vistnok et stort Fremskridt; at man skulde kunne have privat Skifte i alle Tilfælde, vil jeg anse for en Umulighed. — Naar man dernæst ser hen til det omtalte meget vigtige Punkt, nemlig Forholdet overfor Embedsmændene, kan jeg kun sige, at jeg finder det retfærdigt, at man, naar man fratager Embedsmændene en væsentlig Del af deres Indtægter, ogsaa maa give dem Erstatning derfor; der er ikke et eneste Ord at sige derimod. Der er imidlertid Bestemmelser i denne Lov, som hjælpe Embedsmændene paa en Maade, hvortil jeg ikke kan være med; jeg sigter her til Bestemmelserne i §§ 30 og 32. Dog, før jeg gaar ind derpaa, skal jeg udtale, at der er et mærkærdigt gennemgaende Træk i Loven, idet der stadig tales om Arvingerne og Kreditorerne, men derimod ikke om Arvingernes Flertal eller Kreditorernes Flertal. Det er aabenbart, at de Alle skulle være enige, for at de skulle kunne udrette Noget. Om ogsaa alle Arvinger paa en enkelt nær ere enige, er det ikke tilstrækkeligt, men da raader Skifteretten. Jeg tror, at dette i sig selv er aldeles urigtigt og uheldigt, og navnlig kan jeg ikke se, hvorledes man overfor Konkursloven, som vi vedtoges ifjor, kan komme til de Konsekventer, hvortil man her er kommen. I Konkursloven blev det staaet fast, at Kreditorerne skulle stemme over og afgjøre ved

simpelt Flertal, om de ville have en Kurator eller ikke, saavel som om, hvorvidt der skal antages en midlertidig Bestyrer. Efter denne Lov bliver Forholdet derimod det, at naar der i et Bo, som har Underbalance, er f. Ex. 100 Kreditorer, vil en af dem, der kun repræsenterer 4 f., imod de 99, som maatte repræsentere en Million Rd., kunne frentoinge, at Skifteretten skal gjøre alt muligt, at den skal udnævne Kurator, at den skal udnævne Inkassator o. s. v. Jeg paastaar, at der er noget høist demoraliserende ved denne Bestemmelse. Man kan ligesaa godt sige — men det har man ikke sagt — at naar ikke alle Arvinger eller Kreditorer til Punkt og Prikke ere enige, er Herredsfogdens Fuldmægtig Kurator og Inkassator. Naar man dernæst vil analysere dette nærmere, hvad vil det da sige? Det vil sige, at vi, medens vi nu have fast lønmede Embedsmænd og søge at faae dem, der endnu ikke ere fast lønmede, bragte over paa fast Løn, indføre et Princip, hvorved vi egentlig gjøre det til en Illusion, at vi have fast lønmede Embedsmænd. Jeg vil nemlig spørge, om Nogen tror, at denne Bestemmelse ikke vil have væsentlig Indflydelse paa Forholdet imellem Principalen og Fuldmægtigen og imellem Fuldmægtigen og Befolkningen, ligesom ogsaa paa Forholdet med den hele retslige Bestyrelse. (En Stemme: Vi have Kontorholdslovene!). Da vi nylig havde en Kontorholdslov til Behandling, var det temmelig sildig paa Eftermiddagen, og jeg tog derfor ikke Ordet, men nu vil jeg sige, hvad jeg dengang havde lyst til at sige. De Herrer maa mene, hvad de ville, saa paastaar jeg, at det, allerede som Tilfældet nu er med vore Kontorholdslove, paa mange Steder er muligt for Rettsbetjentene at faae en Fuldmægtig aldeles gratis. Vi havde allerede ifjor det Tilfælde, at det var vedkommende Udvalg, som var Skyld i, at der blev tillagt en Fuldmægtig Løn, uagtet en saadan ikke var beregnet i Lovforslaget. Jeg behøver ikke at fremhæve, hvad det var for et Tilfælde, skjøndt jeg har det i Huskommelsen. Det er vist, at man mange Steder i Landet kan holde en Fuldmægtig og faae Penge oveni på (Modsigelse). Jeg paastaar, at det forholder sig saaledes. Det er en saa privilegeret Stilling at være Fuldmægtig, at man mange Steder kan faae en saadan gratis, og vil man nu vedtage denne Lov, som den foreligger, er jeg overbevist om, at man, hvis man vil stille Fuldmægtigpladsene til Auktion, saar Penge oveni på. Disse Fuldmægtige have gennem deres Afgang til Pantebøgerne alene Afgang til Dokumentfremveri. Efter Konkursloven, som udkom ifjor, staber Dvirigheden, naar der ikke udnævnes Kuratorer i Boerne, af egen Magtfuldkommenhed Inkassatorer, og efter nærværende Lov skal Skifteforvalteren paa egen Haand stabe baade Kuratorer og Inkassatorer, naar Arvingerne eller Kreditorerne ikke ere enige. Ved at gjøre et Udvalg for Boet til et Primærke, kan man melde sig